

VIHAR BÉLA:

MILLIÁRD VILÁG

POLGÁR ISTVÁN:

KÉT MESSZI FECSKE

Csupán annyi a világ,
amennyit szemünk tükörrendszere,
tudatunk sugárudvara bekerít,
s magunkat látjuk bele,
a nagy nagyot, kicsi kicsinyt?
A bogár pupilláján viszi
a mindenséget, a magáét,
egy fűszálat, rögöt, faágét,
a reávaró jót s a kint,
nem egy, de milliárd világ,
ahányan vagyunk. Így zsi bong
s csak az övét véli igaznak,
az ember, béka és vakond.

Nem rágódom tovább a múlton,
hogy mit, mért tettél s hogy én mért,
[mit tettem?

mi már bevégzett, hadd nyugodjon:
nem másítható, eltörölhetetlen.
Rossz bölcsesség? A múlt segít, hogy
megokosodjunk, ne jöhessen új baj?
Igen, apám is így tanított —
háta mögött a hosszú, görbe úttal.
S én tépem mégis faggatásod
láncát magamról, megnyugvást remélve,
átlépek minden vermet, árkot,
s nem buktat még a higgadt ész se térdre.
Ezek vagyunk: két messzi fecske
találkoztak az ég alatt egy reggel,
s mire leszállt a komoly este,
már egy fészekben ültek, szerelemmel.
Marad a múlt a tengertúlon,
szűnik a kínzás és önkínzás terhe —
akarom: fejed idebújjon,
párna a vállam, fáradt vagy, pihenj le.